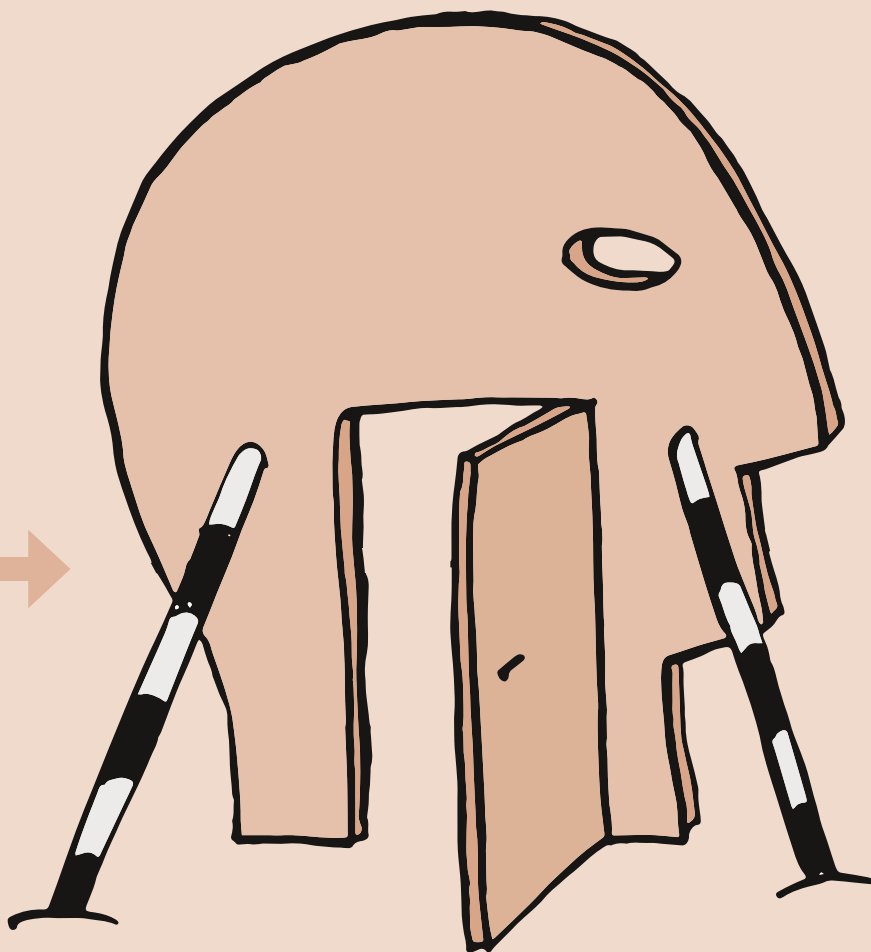

CESTA DO HLAVY

Mario Hanáček

Cesta do hlavy

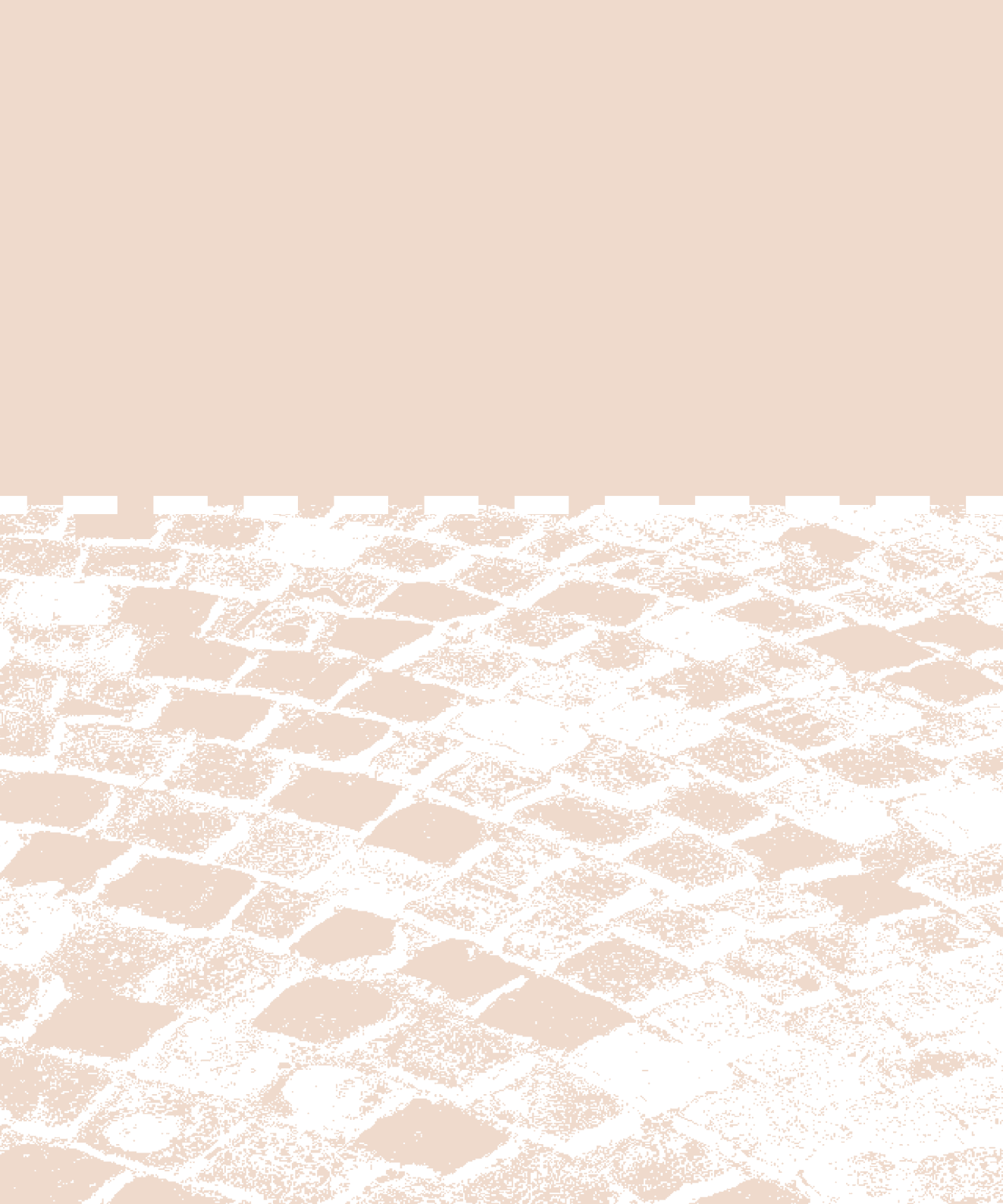
Mario Hanáček

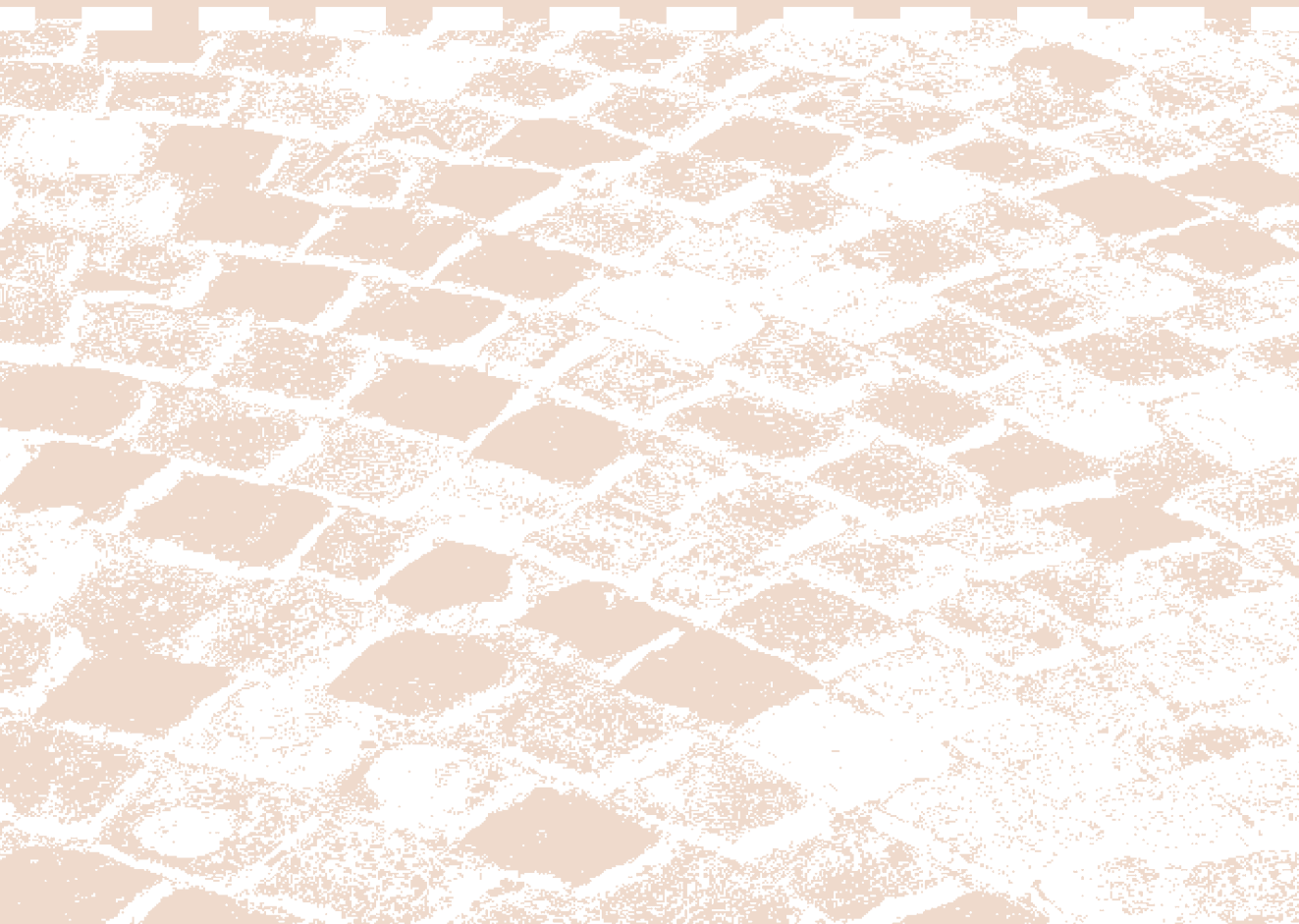
E-KNIHY
JEDOU

CESTA

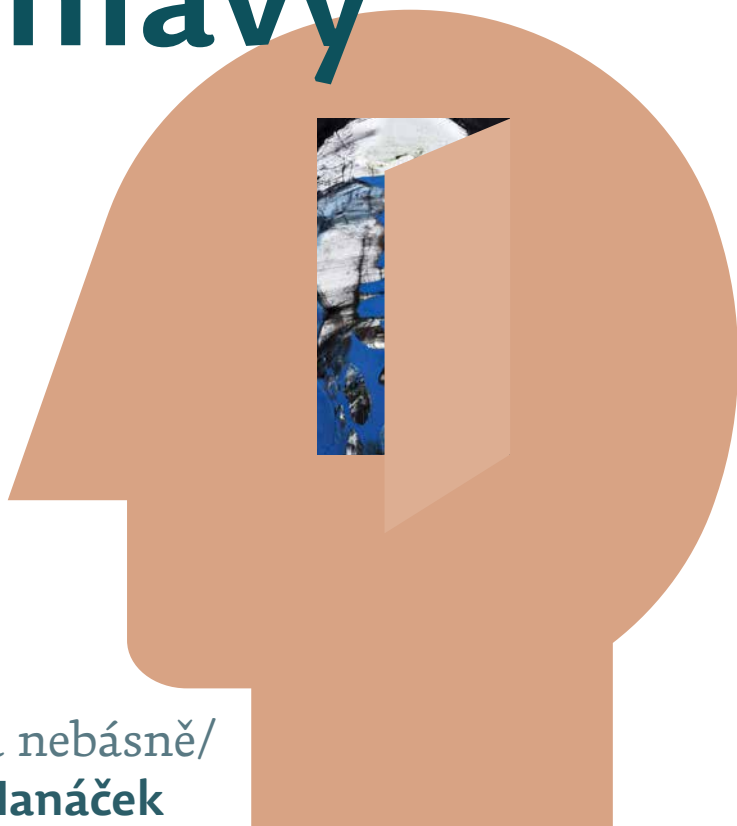

DO HLAVY

Cesta do hlavy

/básně a nebásně/
Mario Hanáček

/obrazy/
Jan Samec

© texty Mario Hanáček, 2016
© obrazy Jan Samec, 2016
ISBN 978-80-7589-380-2

Kmotři knihy

S poezií Mario Hanáčka jsem se seznámil až letos, v souvislosti se křtem jeho prvotiny KINO V HLAVĚ v pražském divadle Viola na Národní třídě. A oslovila mě hned od začátku svou osobitou mluvou, civilním jazykem, jakousi „nepoetičností“, což může být u básní překvapující, či dokonce vypadat jako protimluv. Autor ve své knize využívá témata, která tradiční básníci zrovna nevyhledávají – vždyť například politika, války, vojáci, sdělovací média a podobné motivy nám obvykle navozují zcela jiné než poetické pocity. Jejich negativní konotace, či přinejmenším všední každodennost se nejeví jako ideální pro básnickou inspiraci. A přesto s nimi autor umí vycházet i zacházet, zachycuje naši okolní současnost tak bezprostředně a přitom neokázale, že použije pro zobrazení „Našeho světa“ podtitul NEBÁSEŇ. Při přednesu této NEBÁSNĚ jsem intenzivněji pochopil hloubku Hanáčkova prožívání a vnímání současného světa kolem nás. Nevím, zda je to báseň, či spíše sugestivní apel, výzva, abychom byli sami sebou a nenechali se vláčet všemi manipulátory kolem nás.

Nevím, kde jsou hranice básně a nebásně, ale vím jistě, že Mario Hanáček je současný BÁSNÍK. Potvrzuje to i několik ukázek pro chystanou knihu CESTA DO HLAVY, které jsem získal k přečtení. Z nich jsem také pochopil, že se zde objeví už více lyriky, jak v tématické, tak ve výrazovém a formálním vyjádření. Každopádně i pro tuto další sbírku přeji autorovi neutuchající inspiraci a spoustu vnímavých čtenářů.

Jiří Štěpnička /listopad 2017/

Jako rodilý Hanák chovám k Mario Hanáčkovi přirozenou krajanskou náklonnost navzdory tomu, že pochází tuším od Zlína, a je tudíž patrně Valach. Coby člověk z rovin a byvší původce nějakých těch veršů ovšem rovnou a na rovinu přiznávám, že mu i nemálo závidím. Jeho totiž, na rozdíl ode mne, poezie nejenže neopustila, ale dopřála mu i na stará kolena zůstat romantikem. Budiž to přáno jemu i jeho čtenářům, k nimž se, rovněž na stará kolena, rád počítám.

Ivo Šmoldas /leden 2018/

„Hezkých holek je šlakovitě málo, avšak jsou,“ prohlásil mistr Antonín Důra ve Vančurově Rozmarném létu.

Po přečtení milé sbírky Mario Hanáčka „Cesta do hlavy“ mě napadla parafráze klasického výroku: Básníků je šlakovitě málo, avšak jsou.

Antonín Jirotko /leden 2018/

Bříza

Semínko jako ještě slepé batole si plavalo vzduchem,
pak přestalo foukat, a jak padalo, myslelo, že je to konec.
Když bez boulí doplachtilo na velkou louku za městem,
snažilo se předrůst trávu, kopřivy i vražedné maliny.

Všichni okolo, co létali, nebo rostli, mu říkali břízo
jako úplně stejným kamarádkám, co šuměly kousek dál.
Tak jsem asi ze semínka holka, řekla si ta mladá břízka,
a kdyby nebylo tolik mokro, ukázala by i své bílé botičky.

Jak šel čas, naučila se řeč všech věrných obyvatel louky,
prolínání hlásek v symfonii lyrických podvečerních tónů,
viděla krásu právě se rodícího slunce i poklid červánků,
koberec všech vůní a barev protkaný perličkami rosy

Její hladká bílá kůže už začíná mít zářezy vepsaných let,
často mívá pocit, že jen trochu stačí a sáhne si do mraků.
Další ráno jí však straka povídá, že se okolo dějí věci zlé,
ploty se staví, voda odvádí, stromy kácí, všichni utíkají.

Tak se začal příběh s lidmi, co postavili kolonii u lesa, domov stromů, květin, brouků si předělali pro svůj život, a trvalo nějakou dobu, než všem začali chtít rozumět, umět je chránit, snad i pomáhat tomu kousku přírody.

Neviditelný malíř začal na mnoha plátnech plnit přání, jak na šachovnici posouvat se stromky, půdou i domečky. Naše mladá břízka i její kamarádky měly na své lidi štěstí, nechali jim celou louku, i když jen na ježečka stříženou.

Ti hodní lidi měli ze semínka holku a ze semínka kluka, které tu vozili na nákladáčku, běhali s nimi za míčem, nosili je na koníčka, chytali bělásky, utíkali žihadlům a hrabali podzimní listí, které propadalo břízce mezi prsty.

Bylo tam hlasitě veselo, od skotačivého jara do barev podzimu, a smutno, když se z mraků otesáneků vysypala ospalá deka. Časem se zavěšená houpačka i kočárek někam odstěhovaly a vystřídalo je tajné randění i bujaré mejdany pubertáků.

Uprostřed rozkročená do krásy bříza na vše rozvážně shlíží, rozumí kotátku, které šplhá stále výš a dolů v náruči hasiče, s úsměvem sleduje taneček nadšení nad rodinkou hříbků a dělá domov všem místním, od ježků, veverek, po krtečky.

Jako na houpačce k nám přicházejí radosti i starosti,
tentokrát se chystá svatba té kdysi malé hubaté holky,
která tu trhala kytičky a dávala všem na hlavu i za košili,
teď svěřila všechny své hosty otevřené náruči naší břízy.

Přišlo dlouhé horké léto s oblohou modrou jako z letáku.
Pod ospalým poklidem koruny, té velké zelené hračky,
chytá její blikající stíny miminko té hubaté holky
a do hudebních variací louky vkládá svá kolorатурní sóla.

Jiné památné léto na zahradě začíná svatebním oznámením,
které zve přímo pod majestát břízy oděné ve sváteční bílou.
Toho hravého kluka a zamilovanou tu svážou úředním slibem
ve slavobráně plné růží, před obyvateli zelené síně přírody.

Bylo by těžké spočítat listy velkého stromu, který nás vítá,
stejně tak posbírat slova tří generací, která se tu narodila,
zážitky s tykadly domečků, nálety chroustů a útěky motýlů.
Malý kluk velkého kluka to všechno ví, jen my nevíme jak.